

СІМДЕСЯТИРІЧЧЯ ІНСТИТУТУ ГЕОЛОГІЇ І ГЕОХІМІЇ ГОРЮЧИХ КОПАЛИН НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

У 2021 році наукова громадськість відзначає 70-річчя однієї з провідних академічних установ України, потужного науково-дослідницького осередку – Інституту геології і геохімії горючих копалин Національної академії наук України. І цей ювілей – приємна нагода відзначити професіоналізм колективу, у якому творчо поєднуються високий теоретичний рівень фундаментальних досліджень і прикладні запити сьогодення.

Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України було засновано 1951 р. на базі організованого 1945 р. Львівського відділення Інституту геологічних наук АН УРСР як Інститут геології корисних копалин (постанови Ради Міністрів СРСР від 21.02.1951 р. № 457, Ради Міністрів Української РСР від 23.03.1951 р. № 561 та рішення Президії АН УРСР від 30.03.1951 р., протокол № 12, § 204). Постановами Ради Міністрів УРСР від 28.12.1963 р. № 1408 та Президії АН УРСР від 15.01.1964 р. № 4 Інститут перейменовано в Інститут геології і геохімії горючих копалин АН УРСР. У 2000 р. наказом Президії НАН України та Правління НАК «Нафтогаз України» від 27.10.2000 р. № 362/395 Інститут отримав статус подвійного підпорядкування – Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України та НАК «Нафтогаз України». Надалі згідно з постановою Президії НАН України від 02.06.2004 № 140 Інститут підпорядковано лише Національній академії наук України – Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України (ІГГК НАН України).

Упродовж цього періоду Інститут очолювали академіки АН УРСР Володимир Порфір'єв (1951–1962), Григорій Доленко (1963–1982), Роман Кучер (1982–1986), академік АН України Володимир Забігайло (1986–1996); к. г.-м. н. Ігор Наумко (1996–1997), д. г.-м. н. Степан Лизун (1997–2000), із 2000 р. директор Інституту – академік НАН України Мирослав Павлюк.

Спочатку діяльність Інституту було спрямовано на вивчення геології і корисних копалин західних областей України, зокрема, особливу увагу приділяли вивченню стратиграфії, тектоніки, вулканізму Українських Карпат, Передкарпатського і Закарпатського прогинів, Волинсько-Подільської плити. Із середини 50-х років в Інституті започатковано новий науковий напрям – геохімічне дослідження мінералоутворювальних флюїдів. З ініціативи В. Б. Порфір'єва в м. Львові було проведено першу відкриту наукову дискусію з проблеми походження і міграції нафти, де Львівська школа геологів-нафтовиків аргументувала глибинне неорганічне походження нафти і газу – наукову гіпотезу, яка було покладена в основу фундаментальних досліджень Інституту в наступні роки. Цей факт та інтенсивний розвиток у 60-ті роки нафтогазової геології і гірничо-видобувної промисловості зумовив необхідність вжити нагріті реорганізаційні заходи: 1963 р. Інститут геології корисних копалин реформували в Інститут геології і геохімії горючих копалин, основним завданням якого стала розробка наукових основ пошуків і розвідки родовищ нафти, газу, озокериту, вугілля, горючих сланців та сірки на всій території України. Також розроблялися теоретичні та прикладні питання нафтогазової геології і геохімії, проводилося вивчення геології вугільних родовищ і вуглеутворення,

опрацьовувалися питання комплексного використання карпатських менілітових сланців, посилену увагу приділяли вивченню геології та геохімії сірчанних і калійних родовищ.

Інститут досягнув вагомих результатів у галузі стратиграфії, літології, тектоніки, нафтогазоносності Карпатського регіону, Дніпровсько-Донецької западини, Донецького і Львівсько-Волинського кам'яновугільних басейнів, Причорноморсько-Азовського регіону. Наукові зусилля зосереджуються передусім на вирішенні актуальних проблем нафтогазової геології, геохімії і геотехнології. Вивчається геологія газувугільних родовищ з метою використання супутнього газу-метану. Досліджуються менілітові сланці, сірка та калійні солі, геохімія осадових товщ нафтогазоносних і вугленосних провінцій, розробляються питання тектоніки, стратиграфії, палеоокеанографії та седиментології корисних копалин.

Значна частина фундаментальних та прикладних розробок Інституту геології і геохімії горючих копалин НАН України виконується для потреб відповідних галузей господарства та використовується для розвитку мінерально-сировинної бази, паливно-енергетичного комплексу України, раціонального використання природних ресурсів.

Ефективність науково-дослідної роботи та науково-технічних розробок Інституту підтверджується рекомендаціями, матеріали яких прийняті для використання і впровадження, та актами про завершення впровадження (за останні п'ять років подано і впроваджено 18 науково-практичних рекомендацій у виробничі організації та установи геологічного, екологічного та геотехнологічного профілю); доповідними записками; опублікованими інструкціями та методиками; отриманими патентами на корисні моделі; розробленими технологіями, які запатентовано; складеними геологічними картами, які передано і використовуються державними установами; включенням результатів НДР у підручники, навчальні і навчально-методичні посібники, формуванням на основі результатів НДР нових і модернізація наявних курсів лекцій.

З Інститутом пов'язані імена багатьох видатних учених – засновників наукових напрямів і шкіл – академіків: В. С. Соболева, В. А. Сельського, О. С. Вялова, В. Б. Порфір'єва, С. І. Субботіна, Є. К. Лазаренка, Р. В. Кучера, Л. Г. Ткачука, Г. Н. Доленка, В. Ю. Забігайла, М. І. Павлюка; членів-кореспондентів: Я. Л. Середи, М. Р. Ладиженського, В. І. Кітика, Ю. М. Сеньковського, І. М. Наумка; професорів: Е. Б. Чекалюка, Й. В. Грінберга, В. А. Калюжного, В. П. Лінецького, С. І. Пастернака, О. Й. Петриченка, В. В. Колодія, Ю. В. Стефаніка та інших, які зробили вагомий внесок у національну та світову геологічну науку.

Дослідження вчених Інституту відзначено: Державними преміями України – Г. Н. Доленко, В. Б. Порфір'єв (1971), В. А. Калюжний (1983), О. С. Вялов (1986), В. Ю. Забігайло (1991), М. І. Павлюк (2009); премією НАН України ім. В. І. Вернадського – Г. Н. Доленко (1977), О. С. Вялов (1979), Ю. М. Сеньковський (1994); премією НАН України ім. П. А. Тутковського – М. І. Павлюк (2017); почесним званням «Заслужений діяч науки і техніки України» – Е. Б. Чекалюк (1982), М. І. Павлюк (2008), Ю. М. Сеньковський (2009).

У структурі ІГГГК НАН України функціонує 8 наукових відділів: геології нафти і газу, проблем геології Карпат, седиментології провінцій горючих

копалин, геохімії глибинних флюїдів, геохімії осадових товщ нафтогазоносних провінцій, геології і геохімії твердих горючих копалин, проблем нафтової геофізики, проблем геотехнології горючих копалин, лабораторія проблем геоекології при відділі геології і геохімії твердих горючих копалин, сектор науково-технічної інформації при відділі геології нафти і газу, у яких працює 77 наукових працівників, зокрема один академік НАН України (М. І. Павлюк), один член-кореспондент НАН України (І. М. Наумко), дев'ять докторів та 41 кандидат наук.

Наукова і науково-організаційна діяльність Інституту геології і геохімії горючих копалин здійснюється відповідно до затверджених постановою Президії НАН України від 30.03.2011 р. № 117 напрямів наукових досліджень:

- теорія нафтогазоутворення та формування покладів і родовищ нафти, газу, метану у вугільних пластах і сланцевого газу;

- геологічна і геохімічна палеоокеанографія давніх континентальних окраїн;
- геоекологія та розробка наукових засад енергоефективних геотехнологій;
- геохімія, термобарометрія флюїдів мінералоутворюючого середовища.

Унікальність Інституту геології і геохімії горючих копалин НАН України як науково-дослідної установи, що перебуває на чільних позиціях серед установ Західного регіону України, Національної академії наук України та Відділення наук про Землю НАН України і здобула міжнародне визнання геологічної спільноти серед наукових кіл Європи і світу, полягає в наступному:

- наявність повного циклу функціональних можливостей у науковій сфері в галузях геології, наук про Землю та природокористування за такими напрямками, як дослідження нафтогазової геології, проблем генези, закономірностей формування і розташування покладів нафти і газу, палеоокеанографії, вивчення тектоніки, стратиграфії, літології, геохімії і рудогенезу нафтогазоносних, вугленосних, соленосних, сірконосних, чорносланцевих і фосфоритосносних провінцій України, зокрема в межах Західного регіону, а також геофізики, геоекології та геотехнології;

- стабільно високі позиції Інституту на національному і міжнародному рівнях, значний потенціал для наукового, технічного та соціального розвитку країни, активність щодо інтеграції у світовий науковий простір з урахуванням національних інтересів;

- орієнтація на цілеспрямовані фундаментальні і прикладні дослідження, створення на їхній основі науково-технічних розробок, впроваджень та рекомендацій;

- здатність забезпечувати високий рівень досліджень, організовувати міждисциплінарні дослідження комплексних фундаментальних і прикладних науково-технічних проблем, здійснювати обґрунтовану і незалежну наукову експертизу;

- значний авторитет, багаторічний досвід і напрацювання науковців Інституту, вагомі результати для забезпечення розвитку науки і практики геологічної галузі України;

- започаткування, активний та успішний розвиток п'яти наукових шкіл Інституту, які роблять його досягнення визнаними в науковому просторі країни, Європи та світу:

Геодинаміка нафтогазоносних провінцій (засновник – акад. НАН України, проф. М. І. Павлюк). Ученими школи відтворено головні етапи геотектонічного розвитку нафтогазоносних провінцій України, створено їхні геодинамічні моделі та показано вплив на нафтогазоносність у контексті зв'язку з новітньою геологічною парадигмою – тектонікою літосферних плит, що значно розширює термодинамічні умови можливого перетворення розсіяної органічної речовини в надрах і зближує альтернативні гіпотези генезису нафти («полігенез нафти») як підставу для переоцінки вуглеводневого потенціалу надр України.

Геологічна і геохімічна палеоокеанографія давніх континентальних окраїн та їхні корисні копалини (засновник – чл.-кор. НАН України, проф. Ю. М. Сеньковський; учні – д. геол. н. Ю. В. Колтун, д. геол. н., проф. Н. Я. Радковець). Ученими школи створено сучасну концепцію геологічної будови і розвитку давньої континентальної окраїни Карпато-Подоло-Чорноморського сегмента океану Тетис, що дало змогу встановити просторово-вікове поширення давніх тетидних шельфових відкладів під насувом Карпат і в межах Подоло-Чорноморського сегмента та визначення перспектив нафтогазоносності, фосфатоносності і силіцитоносності.

Геохімія і термобарометрія флюїдів мінералоутворювального середовища (засновник – д. г.-м. н., проф. В. А. Калюжний). Учені школи дослідили флюїдний режим процесів мінералогенезу у верхній мантії і земній корі, з'ясували склад, фізико-хімічні властивості і генезис флюїдів при формуванні покладів вуглеводнів і рудних родовищ та розробили комплекс термобаро-геохімічних критеріїв прогнозу, пошуків та оцінки родовищ корисних копалин у породно-рудних комплексах нафтогазоносних областей, вугільних басейнів і металогенічних провінцій України (за генетичними показниками). Створені модель еволюції глибинних флюїдів, нова теорія синтезу і генезису природних вуглеводнів і нова модель нафтидогенезу дало змогу обґрунтувати оптимальні параметри комплексного освоєння газовугільних родовищ з допомогою потокових технологій швидкісного буріння свердловин (член-кореспондент НАН України, д. геол. н., проф. І. М. Наумко).

Термодинаміка нафто- і газотворення в осадовому чохлаі та астеносфері Землі (засновник – д. т. н., проф. Е. Б. Чекалюк; учні – к. геол. н., ст. досл. Ю. В. Хоха, к. геол. н. О. В. Любчак). Наукова школа зародилася на початку 60-х років ХХ сторіччя. Засновник школи та його наступник д. т. н., проф. Ю. В. Стефанік зосередили увагу на термодинамічних аспектах синтезу вуглеводнів із простих неорганічних сполук за умови високих та надвисоких тисків і температур, які реалізуються в надрах Землі. Останніми роками робота учнів Е. Б. Чекалюка присвячена вивченню термодинаміки деструкції розсіяної органічної речовини в умовах осадового чохла, метою роботи є об'єднання двох теорій генезису нафти та газу – органічної і неорганічної.

Розробка методів дослідження індивідуальних включень у мінералах осадових порід (термобарогеохімія евапоритів) (засновник – д. г.-м. н., проф. О. Й. Петриченко; учні – к. г.-м. н., с. н. с. А. В. Побережський, к. геол. н., с. н. с. А. Р. Галамай). Наукова школа заснована в 70-х роках ХХ ст. Учнями школи встановлено еволюцію хімічного складу вод Світового океану протягом фанерозою та пов'язаного з нею комплексу корисних копалин. Значним

досягненням є встановлення принципів класифікації рідких включень у галіті для реконструкції певних етапів формування евапоритів. Розвиваються дослідження рідких включень із нафтовою фазою у мінералах солей у зв'язку з можливістю їхнього використання для прогнозу і пошуків покладів вуглеводнів, розташованих під соляними покриттями (д. г.-м. н., проф. В. М. Ковалевич);

- наявність унікальних методико-технічних засобів, низки інструкцій, методик і рекомендацій, досвід проведення досліджень та концентрація наукових досліджень Інституту на пріоритетних напрямках розвитку геологічної науки;

- координація фундаментальних та прикладних досліджень Інституту в галузі наук про Землю через роботу наукових рад, комітетів, товариств, а також в рамках виконання програм, грантів та угод про наукову співдружність;

- внутрішнє співробітництво з державними і приватними геологічними структурами, закладами вищої освіти Міністерства освіти та науки України; довгострокові відносини з науковими центрами, фондами, геологічними установами, організаціями і підприємствами України, Західного регіону, Львівської області та Львова;

- використання результатів науково-дослідних робіт Інституту за межами академічних сфер, зокрема у виробничій, освітній та інших галузях; впровадження результатів досліджень і науково-технічних розробок учених Інституту в галузях економіки, народному господарстві та у виробництві;

- наявність рекомендацій та матеріалів, які прийняті для використання і впровадження організаціями та установами геологічного спрямування; доповідних записок, які передано і використовуються державними геологічними установами; опублікованих інструкцій та методик; розроблених технологій, які запатентовано; складених геологічних карт, які передано і використовуються, зокрема при виданні Державної геологічної карти України;

- укладання та виконання договорів на створення науково-технічної продукції з установами і організаціями різного підпорядкування (вітчизняними та зарубіжними);

- надавання науково-технічних, науково-експертних і консультативних послуг, зокрема й на договірних засадах, рецензування звітів за результатами науково-дослідних робіт, а також монографій, статей тощо; відгуки на автореферати дисертацій, офіційне опонування дисертаційних докторських і кандидатських робіт та ін.;

- стабільно високі результати щодо створення та використання об'єктів права інтелектуальної власності: наявність патентів на корисні моделі, подання заявок на корисні моделі до Державної служби інтелектуальної власності України;

- наявність високого наукового потенціалу Інституту, здатного ефективно продукувати результати світового рівня, дає змогу ставити й ефективно вирішувати важливі геологічні, геохімічні, геотехнологічні, а також геоекологічні наукові проблеми;

- здатність проводити підготовку висококваліфікованих наукових кадрів: наявність з 2016 р. ліцензії на підготовку кадрів через аспірантуру – провадження освітньої діяльності за третім освітньо-науковим рівнем вищої освіти,

відповідно до наказу МОН України від 05 вересня 2016 року № 1073 (код та найменування галузі знань – 10 Природничі науки; шифр та найменування спеціальності – 103 Науки про Землю; ліцензійний обсяг – 15 осіб);

– висока науково-видавнича активність спеціалістів Інституту: публікації оригінальних та узагальнювальних монографій, науково-довідникових видань, рекомендацій та методик, брошур, наукових статей у фахових закордонних та вітчизняних журналах, зокрема в тих, що індексуються провідними наукометричними базами даних (Web of Science, Scopus) та іншими міжнародними наукометричними базами даних (Index Copernicus, РИНЦ);

– запрошення вчених Інституту до членства та активна участь у роботі міжнародних наукових асоціацій, організацій, комітетів тощо;

– активна участь науковців Інституту в роботі академій, комітетів, комісій, товариств, спілок, громадських організацій, зокрема: Української нафтогазової академії; Міжвідомчого тектонічного комітету України; Українського мінералогічного товариства; Наукового товариства імені Шевченка в Україні; Українського товариства дослідників флюїдних включень; Громадського об'єднання «Спілка геологів України»; Мезозойської комісії Національного Стратиграфічного комітету України тощо;

– тісна співпраця з громадськими організаціями, надання консультативних послуг та експертної допомоги з питань раціонального надрокористування та природокористування, технологій видобутку окремих корисних копалин, охорони та збереження довкілля, технологій ліквідації забруднення геологічного середовища та інших актуальних напрямків;

– тісна взаємодія Інституту з регіональними органами управління для наукового забезпечення розв'язання актуальних проблем соціально-економічного розвитку відповідних областей України (зокрема Львівської): Західним науковим центром НАН України та МОН України, Львівським центром науки, інновацій та інформатизації, профільними підрозділами органів місцевого самоврядування (Департаменти Львівської обласної державної адміністрації); участь фахівців Інституту у засіданнях виконкомів та бюро рад центрів за участю відповідальних працівників місцевої влади, представників бізнесу та виробничої сфери, розгляд важливих питань – проблеми ефективного функціонування характерних для регіону галузей господарського комплексу, енерго- та ресурсозбереження, екології тощо;

– участь учених Інституту в загальнодержавних та міжнародних спеціалізованих виставках, фестивалях та форумах;

– організація та співорганізація науково-технічних конференцій, зокрема міжнародних, семінарів, Урочистих академій, нарад, засідань, круглих столів, наукових читань;

– розвинена міжнародна співпраця та високий науковий авторитет на міжнародній арені.

На сьогодні Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України:

– базова наукова установа в Україні з проблеми «Геологія і геохімія горючих копалин» при Відділенні наук про Землю НАН України. Основними завданнями наукової ради є експертна оцінка стану і перспектив розвитку досліджень з проблеми геології та геохімії нафти, газу, а також твердих горючих копалин. У рамках наукової ради з проблеми «Геологія і геохімія горючих копалин»

в Інституті проводять важливі для представників геологічних організацій Західного регіону наукові семінари, у роботі яких беруть участь як провідні наукові співробітники Інституту та інших наукових установ України, так і аспіранти. Керівник наукового семінару Інституту – член-кореспондент НАН України, д. геол. н., професор І. М. Наумко, секретар – м. н. с. Л. Р. Редько;

– координатор науково-дослідних робіт у Карпатському регіоні України та базова організація Карпато-Балканської геологічної асоціації (КБГА) – The Carpathian Balkan Geological Association (CBGA). Згідно з Постановою Бюро ВНЗ НАН України від 20.03.2007 р., протокол № 3, § 17, головою Українського національного комітету КБГА затверджено директора Інституту, акад. НАН України, проф. М. І. Павлюка, секретарем Комітету представників України – д. геол. н. Ю. В. Колтуна, національними представниками в постійних комісіях КБГА від Інституту є: комісії з геологічної карти – акад. НАН України, проф. М. І. Павлюк; комісії з метаморфізму – член-кореспондент НАН України, проф. І. М. Наумко;

– базова установа Українського товариства дослідників флюїдних включень, створеного 1993 р., та осередку Українського мінералогічного товариства в Інституті (відділи геохімії глибинних флюїдів та геохімії осадових товщ нафтогазоносних провінцій);

– активний учасник атестаційного процесу: в Інституті функціонує спеціалізована вчена рада К 35.152.01 з правом прийняття для розгляду та проведення захистів дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата геологічних наук за спеціальностями 04.00.02 – «геохімія» та 04.00.17 – «геологія нафти і газу».

До специфічних показників діяльності Інституту головно належать:

– наявність, функціонування і напрацювання Центру колективного користування науковими приладами «Газова хроматографія флюїдів геологічних об'єктів» НАН України, діяльність якого забезпечується сучасним науковим обладнанням – хроматографом газовим GC-2010 ATF (виробник Shimadzu, Японія), що дає змогу досліджувати гази, леткі компоненти флюїдних включень у мінералах і закритих пор порід, руд та прожилково-вкрапленої мінералізації нафтогазоносних і вугленосних комплексів та рудоносних об'єктів у рамках науково-дослідної тематики Інституту та інших установ НАН України;

– наявність, функціонування та активна робота в Інституті восьми лабораторій із сучасним унікальним високотехнологічним науковим, експериментальним і випробувальним обладнанням, великого парку аналітичних приладів: спектральних і хімічних методів аналізу, рентгеноструктурного аналізу, а також хімічної, мас-спектрометричного хімічного аналізу, термометрії і кріометрії, лазерного мікроспектрального аналізу, хроматографічних методів газових аналізів, обробки кам'яного матеріалу;

– наявність науково-дослідницьких полігонів та лабораторій на території Львівської та Івано-Франківської областей;

– виконання власними силами програми із забезпечення організації науковими приладами, витратними матеріалами, реактивами та ремонту обладнання;

– наявність та функціонування в Інституті наукової бібліотеки, заснованої 1951 р. (164,8 м², зокрема, 1 читальний зал, 46,8 м²; кількість місць – 30 та 1 книгосховище, 94,6 м²; обсяг фондів наукової і навчальної літератури:

усього – 84,888 тис. прим., зокрема, документи іноземними мовами – 26,905 тис.; книги, брошури – 20,665 тис.; періодичні видання – 60,936 тис. прим.), а також геологічного музею та архіву;

– видання наукових журналів. Інститут з 1965 р. випускає науковий журнал «Геологія і геохімія горючих копалин» у статусі наукового фахового видання України з галузі геологічних наук. У журналі публікуються загально-теоретичні і методичні статті з питань геології, геохімії, геоєкології, геотехнології, видобутку та комплексного використання горючих копалин, історії науки, а також персоналії. Інститут є співзасновником (разом з Інститутом геофізики ім. С. І. Субботіна НАН України та Національним університетом «Львівська політехніка» і Львівським астрономо-геодезичним товариством) наукового журналу «Геодинаміка», який є в переліку фахових видань України (категорія «А») за галуззю науки 10 – Природничі науки, спеціальністю 103 – Науки про Землю, а також індексується в міжнародних наукометричних базах: Web of Science – Індекс цитування пошукових джерел ESCI (з 2017 р.), Index Copernicus (з 2014 р.), входить до електронного міжнародного каталогу періодичних видань Ulrich’s Web Global Serials Directory.

У 2018 році Інститут віднесено до категорії «А» як установу, що є лідером за багатьма науковими напрямками, отримала вагомі наукові та практичні результати своєї діяльності, визнані на найвищому національному і міжнародному рівні, володіє високим науковим потенціалом та ефективно його використовує, має винятковий вплив на науково-технічний та соціальний розвиток, інтегрована у світовий науковий простір (Постанова Президії НАН України від 14.11.2018 р. № 327).

У 2020 році Інститут віднесено до I класифікаційної групи (атестаційна оцінка 3,16/4,34) за результатами атестації наукових установ Міністерством освіти і науки України згідно з Висновками про результат державної атестації наукової установи за результатами засідання експертної комісії з проведення державної атестації наукових установ 19 листопада 2020 року (наказ Міністерства освіти і науки України від 04.12.2020 р. № 1528).

Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України, як єдина в Західній Україні установа академічної науки геологічного спрямування, досягнув вагомих результатів у проведенні пріоритетних досліджень у галузях геології, наук про Землю та природокористування. Розробки вчених з проблем генези, закономірностей формування і розташування покладів нафти і газу, вивчення тектоніки, стратиграфії, літології, геохімії та рудогенезу нафтогазоносних, вугленосних, соленосних, сірконосних, чорносланцевих і фосфоритоносних провінцій України та суміжних регіонів визнано на національному і міжнародному рівнях. У підсумку на основі новітніх досягнень науки – новітніх теоретичних позицій, нової геологічної парадигми тектоніки літосферних плит, нової моделі нафтидогенезу і концепції полігенезу природних вуглеводнів, розроблено фундаментальні теоретичні та прикладні питання синтезу і генезису природних вуглеводнів у літосфері Землі, геологічної будови та геодинаміки розвитку південно-західної та південної давніх континентальних окраїн Східноєвропейської платформи і суміжних геоструктур у межах України з метою встановлення закономірностей розташування родовищ нафти, газу, вугілля та інших просторово і генетично пов’язаних

з ними корисних копалин, як основи комплексного використання покладів та розробки наукових основ освоєння і переробки сировини з урахуванням геотехнологічних проблем, геоекологічних проблем Заходу України та питань охорони навколишнього середовища.

Наявний науковий досвід і теперішній склад науковців здатні не лише продовжувати славні традиції Інституту, здобутки його фундаторів і корифеїв, але й забезпечувати потреби незалежної України в розвитку нових фундаментальних та прикладних наукових досліджень в руслі сучасних світових тенденцій у галузях нафтогазової геології, геології твердих горючих копалин, тектоніки, стратиграфії, літології, седиментології, палеоокеанографії, геохімії, геофізики, гідрогеології, а також геоекології та геотехнології, що сприятиме розширенню та розвитку мінерально-сировинної бази і паливно-енергетичного комплексу України та раціональному використанню природних ресурсів.

*Академік НАН України Мирослав ПАВЛЮК,
член-кореспондент НАН України Ігор НАУМКО,
кандидат геолого-мінералогічних наук Андрій ПОБЕРЕЖСЬКИЙ,
кандидат геологічних наук Мирослава ЯКОВЕНКО*